

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **Ing. J. L.** proti žalovanému: **Obvodní soud pro Prahu 4**, se sídlem 28. pluku 1533/29b, Praha 10, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 7. 2014, čj. 6 A 57/2014 – 42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 25. 7. 2014, čj. 6 A 57/2014 – 42, bylo zastaveno řízení o žalobě, kterou se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal ochrany proti nečinnosti Obvodního soudu pro Prahu 4 v řízení o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů. Městský soud rozhodl o zastavení řízení proto, že dříve, stěžovatel vzal žalobu zpět s ohledem na pozdější chování Obvodního soudu pro Prahu 4. K žádosti stěžovatele, aby mu soud přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v zaplaceném soudním poplatku, městský soud uvedl, že soudní poplatek nebyl zaplacen. Městský soud stěžovatele k zaplacení soudního poplatku nevyzýval, protože při podání žaloby namítl podjatost všech soudců městského soudu. Za situace, kdy stěžovatel vzal žalobu zpět bezprostředně poté, co Nejvyšší správní soud neshledal námítku podjatosti důvodnou (viz usnesení ze dne 11. 6. 2014, čj. Nao 166/2014 - 28), městský soud na zaplacení soudního poplatku z důvodů procesní ekonomie netrval.

Proti usnesení městského soudu podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížností, neboť je pokládá za nezákonné, nepřezkoumatelné a zmatečné. Stěžovatel uvedl, že městský soud ho usnesením ze dne 21. 7. 2014, čj. 6 A 57/2014 - 40, vyzval k zaplacení soudního poplatku. Stěžovatel této výzvě ve stanovené lhůtě vyhověl. Městský soud nicméně v napadeném usnesení konstatoval, že na zaplacení soudního poplatku netrval. Uhrazenou částku si tak městský soud svévolně ponechal a do dnešního dne ji stěžovateli nevrátil. Stěžovatel má za to, že městský soud rozhodoval bez kompletního spisového materiálu.

Kasační stížnost je podle ust. § 102 s. ř. s. opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského (městského) soudu, jímž se stěžovatel domáhá jeho zrušení. Kasační stížnost je přípustná proti každému takovému rozhodnutí, nestanoví-li zákon jinak. Případy, kdy je kasační stížnost nepřípustná a kdy tedy rozhodnutí krajského (městského) soudu nelze

meritorně přezkoumat jsou vymezeny v § ust. 104 s. ř. s. Podle odstavce 2 citovaného ustanovení je kasační stížnost nepřijatelná, směřuje-li jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu.

Výkladem ust. § 104 odst. 2 s. ř. s. se podrobně zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 1. 6. 2010, čj. 7 Afs 1/2007 – 64, www.nssoud.cz. V tomto usnesení konstatoval, že s. ř. s. nepřipouští, aby jediným důvodem kasační stížnosti bylo napadení výroku o nákladech řízení. Takovou kasační stížnost je třeba odmítnout jako nepřijatelnou, a to i za situace, kdy by rozhodnutí krajského soudu o nákladech řízení nebylo správné. Podle názoru rozšířeného senátu zákonodárce nemínil absolutně a bezvýjimečně vyloučit přezkum výroku o nákladech řízení, ale umožnit jej pouze v případě, kdy Nejvyšší správní soud přezkoumává také výrok o věci samé.

Stěžovatel v kasační stížnosti nezpochybnil zákonnost výroku zastavení řízení o žalobě. Nerozporoval, že k zastavení řízení došlo na základě jeho výslovné žádosti, netvrdil ani, že řízení nemělo být zastaveno, resp. že městský soud měl z procesního hlediska postupovat jiným způsobem. Stěžovatel brojil pouze proti výroku, kterým mu nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení a s tím souvisejícímu odůvodnění. Jelikož tedy stěžovatelova kasační stížnost neobsahovala námítky, které by směřovaly také do výroku o zastavení řízení, Nejvyšší správní soud ji jako nepřijatelnou odmítl podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 104 odst. 2 a § 120 s. ř. s.

Nad rámec uvedeného Nejvyšší správní soud dodává, že městský soud usnesením ze dne 21. 7. 2014, čj. 6 A 57/2014 - 40, stěžovatele opakovaně vyzval k zaplacení soudního poplatku za podanou žalobu. Městský soud řízení o žalobě zastavil usnesením ze dne 25. 7. 2014, čj. 6 A 57/2014 - 42. Stěžovatel uhradil soudní poplatek dne 28. 7. 2014. Usnesení o zastavení řízení bylo stěžovateli doručeno dne 29. 7. 2014. Nejvyšší správní soud z předloženého soudního spisu ověřil, že městský soud usnesením ze dne 28. 8. 2014, čj. 6 A 57/2014 – 52 rozhodl o vrácení soudního poplatku podle ust. § 10 odst. 2 zákona č. 549/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“).

S ohledem na to, že kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud z důvodu procesní ekonomie stěžovatele nevyzýval k zaplacení soudního poplatku (podle ust. § 10 odst. 3 polední věta zákona o soudních poplatcích soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek, byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut) za podanou kasační stížností ani k doložení právního zastoupení ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. ledna 2015

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu